

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-359)

Dec (3) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 179)

73. ஸுதயாப்லாவ்யமானோ ஹி ஸ்த்ருதயா சக்தி கோடராத்
ப்ராணேந ப்ராண்யமாநச்ச தக்த தோஷோ அநலத்விஷா

74-1. பஞ்சபிந்து க்ரியாலாபாத் ஐச்வர்யம் பரமாஸ்தித:

பொருள் – சக்தியினுள் பொங்குகின்ற அம்ருத வெள்ளத்தில் மூழ்கி, ப்ராணனால் சுவாசித்தபடி (அதாவது “ஹ” என்னும் எழுத்து) உள்ள யோகியின் அனைத்து தோஷங்களும் அநலம் என்னும் அக்னியின் ஜ்வாலைகளால் பொசுக்கப்படுகின்றன. அப்போது அவன் பஞ்சபிந்து மூலமாக உயர்ந்த ஐச்வர்யத்தை அடைகிறான்.

74-1. ஸந்தத அப்யாஸ யோகேந வசீ யுக்தோ ஜிதேந்த்ரிய:

75. விஹாய ஸகலம் க்லேசம் வேஷமாஸ்தாய மாமகம்
த்ருப்தோ ஜாதபலோ யோகீ க்ரியயா ஸர்வதோ வசீ

பொருள் – தொடர்ந்து யோகத்தைக் கைக்கொள்வதன் மூலம், அவன் அதில் தேர்ச்சி பெற்றவனாக, மனம் மற்றும் புலன்களை அடக்குகிறான். தன்னைப் பீடித்திருந்த அனைத்தும் விலகப்பெற்று, எனது வடிவத்தை அடைகிறான். தனது செய்கைகளால் அவன் சக்தி வாய்ந்தவனாக, தன்னைத் தன்வசப்படுத்தியவனாக உள்ளான்.

76. ஈச்வர்: பரமோ பூத்வா ஸர்வ வ்யாப்திமய: ஸ்தித:

மாமேவ மாமகம் தாம மத் ப்ரஸாதாத் உபாஸ்ருதே

பொருள் – உயர்ந்த ஈச்வரனுடன் ஒப்புமை அடைந்த அவன், எனது கருணை மூலமாக, என்னையே உபாஸனை செய்து, எனது நிலையை அடைகிறான்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 46)

[விவேகன்] நான் இருக்கின்ற நேரத்தில் ஜீவாத்மாவானது இவ்விதம் மோசஷம் பெற்றதாகும்:

71. தர்போதக்ர தச இந்த்ரியாநந மநோநக்தஞ்சர அதிஷ்டிதே

தேஹே அஸ்மிந் பவ ஸிந்துநா பரிகதே தீநாம் தசாம் ஆஸ்தித:

அத்யத்வே ஹநுமத் ஸமேந குருணா ப்ரக்யாபிதார்த்த: புமாந்

லங்காருத்த வைதேஹராஜதநயாந்யாயேந லாலப்யதே

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) மனமானது கர்வம் கொண்ட பத்து தலைகளுடைய கூடிய இராவணனைப் போன்ற பத்து இந்த்ரியங்களால் அலைக்கழிக்கப்படுகிறது. இது, ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலால் சூழப்பட்ட உடலில் தங்கியுள்ளது. கடலால் சூழப்பட்ட இலங்கையில் சிறைப்பட்ட வைதேஹ அரசனுடைய புத்ரியான சீதையைப் போன்று, தீனமான நிலையில் ஜீவாத்மா உள்ளது. அவளுடைய இருப்பானது அனுமனால் உணர்த்தப்பட்டது போன்று, அனுமன் போன்ற ஆசார்யனால் இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு அனைத்தும் உணர்த்தப்படுகிறது. அதன் பின்னர் தெளிவடையும் ஜீவாத்மா, அவனை அடைவது உறுதி என உள்ளான்.

[விவேகன்] மேலும்,

72. பஹுல துரிதத்வாரே ப்ராஹ்மே புரே பரஸம்மத:

ஸ்வமதி கடித ஸ்வாதந்தர்யத்வாத் அயந்த்ரித சேஷ்டித:

விஷம ஸசிவை: ஸ்வே ஸ்வே கார்யே விக்ருஹ்ய விக்ருஷ்யதே

நரபதிரிவ சஹீபோ நாநா விதை: அயம் இந்த்ரியை:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) ப்ராஹ்மத்திற்கே உரியதான சரீரம் என்னும் நகரத்தில் உள்ள (ஒன்பது) வாசல்கள் வழியே பாபங்கள் உள்ளே செல்கின்றன. இதன் விளைவாக அந்த நகரத்திற்குள் இருக்கின்ற ஜீவாத்மா, தான் சுதந்திரமானவன் என்று தனது மனதில் எண்ணுகிறான். இதன் விளைவாக யாராலும் அடக்க இயலாத பலவற்றையும் செய்கிறான். தனது பல்வேறு இந்த்ரியங்களால், பலவிதமான திக்குகளிலும் அலைக்கழிக்கப்படுகிறான். தகாத செயல்கள் கொண்ட அமைச்சர் ஒருவரால் தவறான வழிகளில் நடத்தப்படும் அரசனைப் போன்று உள்ளான்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 57)

129. சிலர் ஆவரணாபாவம் ஆகாசமென்றார்கள்.

அவதாரிகை - ப்ருதிவ்யாதி சதுஷ்டத்வோபாதி ஆகாசத்தையும் பாவ ரூப பதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே, ஆவரணாபாவ ரூபமாகக் கொள்ளுகிற பௌத்த மதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - பூமி முதலான நான்கு பூதங்கள் போன்றே ஆகாசத்தையும் இருக்கின்ற ஒரு பொருளாகக் கொள்ளாமல், மறைக்கக்கூடிய பொருளாக, இல்லாத தன்மையுடன் கூடியதாகக் கொள்ளும் பௌத்த மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிலர் ஆவரணாபாவம் ஆகாசமென்றார்கள்) என்று. “ஆவ்ரியதே அநேந” என்கிற கரண வ்யுத்தபத்தியாலே, ஆவரணங்களாவன ஸ்த்தூல பதார்த்தங்களான ப்ருதிவ்யாதிகளாய், அவற்றினுடைய அபாவமே ஆகாச சப்த வாச்யமல்லது, இது ஆகாசம் என்று காட்டலாம்படி பாவ ரூபமானதொரு பதார்த்தமன்று என்கை. “ந ச ப்ருதிவ்யாதி அபாவமாத்ரமாகாச இதி வக்தும் சக்யம்” என்றிறே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “ஆவ்ரியதே அநேந - இதனால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது” என்பதான செயப்படுபொருளாக உள்ளதால், மறைக்கப்படும் தம்மை கொண்டவையான ஸ்தூலமான பொருள்களாக உள்ள பூமி முதலானவைகளாக, அவற்றின் இல்லாமை என்பதே ஆகாசம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது அல்லாமல், “இதுவே ஆகாசம்” என்று காண்பிக்கலாம்படியான இருக்கின்ற பொருள் அல்ல

என்பதே அவர்களுடைய கருத்தாகும் [குறிப்பு: இங்கு ஆகாசம் என்னும் சொல்லானது, “எதுவும் இல்லாத வெற்றிடம்” என்னும் பொருளைத் தருவதாக அவர்கள் கூறுகிறார்கள்]. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (2-2-23) – “ந ச ப்ருதிவ்யாதி அபாவமாத்ரமாகாச இதி வக்தும் சக்யம் - பூமி முதலானவற்றின் இல்லாமை என்பதே ஆகாசம் என்று கூற இயலாது – என பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

130. பாவருபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் காண்பிக்கப்பட்ட பௌத்த மத கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பாவருபேண) இத்யாதியாலே. அதாவது பாவ ரூபத்வேந அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி “அத்ர சயேந பததி, அத்ர க்ருத்ர: பததி” என்று ச்யேநாதிகளுடைய பதநத்துக்கு தேசமாய்க் கொண்டு, ஆகாசமும் பாவ ரூபேண தோற்றுகையாலே, இத்தை ஆவரணாபாவ ரூபமாகச் சொல்லுகிற அது சேராதென்கை. “அதுவும்” என்று நிஷித்த ஸமுச்சயம். இதுதன்னை, “ஆகாசே சாவிசேஷாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, “ஆகாசே ச நிருபாக்க்யதா ந யுக்தா, பாவ ரூபத்வே நாப்யுபகத ப்ருதிவ்யாதிவத் ஆகாசஸ்யாப்யபாதித ப்ரதீதி ஸித்தத்வாவிசேஷாத்; ப்ரதீயதே ஹ்யாகாசோத்ர ச்யேந: பதத்யத்ர க்ருத்ர: பத்தி இதி ச்யேநாதிபதந்தே சத்வேந” என்று தொடங்கி பாஷ்யகாரர் விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - இருக்கின்ற பொருள்களாக ஏற்கப்பட்ட பூமி முதலானவை போன்று, “அத்ர சயேந பததி, அத்ர க்ருத்ர: பததி - இந்த ஆகாசத்தில் பறவை பறக்கின்றது, இங்கு கழுகு பறக்கின்றது” என்பதாக, பறவைகள் போன்றவை பறப்பதற்கு இடமாகக் கொண்டு, ஆகாசமும் இருக்கின்ற ஒரு பொருளாகவே புலப்படுகிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஆகாசத்தை, இல்லாத ஒரு பொருளாகக் கூறுவது பொருத்தம் இல்லை. சூர்ணையில் உள்ள “அதுவும்” என்பது, இந்தப் பொருளிலும்

இவ்விதம் கூறுவது சேராது என்று உணர்த்த வந்தது ஆகும். இதனை ப்ர. ஸூ. (2-2-33) - ஆகாசே சாவிசேஷாத் - ஆகாச விஷயத்திலும் (பௌத்தர்களின் வாதம்) பொருந்தாது, அங்கும் வேற்றுமை இல்லை என்பதால் - என்ற ஸூத்ரத்தில், “ஆகாசே ச நிருபாக்க்யதா ந யுக்தா, பாவ ரூபத்வே நாப்யுபகத ப்ருதிவ்யாதிவத் ஆகாசஸ்யாப்யபாதித ப்ரதீதி ஸித்தத்வாவிசேஷாத்; ப்ரதீயதே ஹ்யாகாசோத்ர ச்யேந: பதத்யத்ர க்ருத்ர: பத்தி இதி ச்யேநாதிபதந்தே சத்வேந - பூமி முதலானவை போல ஆகாசமும் இருக்கின்ற பொருளாக நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வதால், பூமி போன்றவை எவ்விதம் ப்ரத்யக்ஷத்தால் உணரப்படுவதன் காரணமாக வேறு எதனாலும் மறுக்கப்பட இயலாமல் உள்ளதோ, அதே போன்று எந்த வேறுபாடும் இன்றி ஆகாசமும் எதனாலும் மறுக்கப்படாமல் உள்ளது. அத்ர ச்யேந: பததி, அத்ர க்ருத்ர: - அங்கு கமுகு பறக்கிறது, அங்கு பருந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கமுகு முதலானவை பறக்கும் இடமாக ஆகாசம் உள்ளது” என்பது தொடக்கமாக பாஷ்யகாரர் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

131. வேறே சிலர் இதுதன்னை நித்யம் நிரவயவம் விபு அப்ரத்யக்ஷம் என்றார்கள்.

அவதாரிகை - இனி, ஆகாசத்துக்கு நித்யத்வ நிரவயவத்வ விபுத்வ அப்ரத்யக்ஷத்வங்கள் கொள்ளுகிற நையாயிக வைசேஷிக மதத்தை அருளிச் செய்கிறார் (வேறே சிலர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஆகாசத்திற்குக் நித்யமாக உள்ள தன்மை, அவயவம் அற்ற தன்மை, எங்கும் நிறைந்துள்ள தன்மை, கண்களால் காண இயலாத தன்மைபோன்ற பல வற்றையும் கூறுகின்ற நையாயிக வைசேஷிக மதங்களுடைய கருத்தைக் கூறுகிறார்.

சூர்ணை விளக்கம் - ஒரு சிலர் ஆகாயத்தை நித்யமானது, அவயவம் இல்லாதது, எங்கும் நிறைந்தது, கண்களால் காண இயலாதது என்று கூறுகிறார்கள்.

132. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில்லாமையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை நாலுஞ் சேராது.

அவதாரிகை - அது தன்னை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் காண்பிக்கப்பட்ட கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூதாதியிலே பிறக்கையாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது பூதாதி ஸம்ஜ்ஞகமான தாமஸ அஹங்காரத்திலே உத்பந்நமாகையாலும், ஒன்றிலே நின்று உத்பந்நமானதொன்றுக்கு ஸாவயவத்வம ஸித்தமாகையாலும், நித்யம் நிரவயவமென்கிற விரண்டுஞ் சேராது. (பூதாதியிலே பிறக்கையாலும்) என்றது, சப்த தந்மாத்திரினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாகையாலே அதுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப் பற்ற. இனி, விபுவாகில் ஸஸ்வகதமாக வேணுமிறே. ஸ்வகாரணமான அஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே அதுவும் சேராது. பஞ்சீகரண ப்ரயுக்தமான ரூபவத்த்வத்தாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது. “ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே” என்றாரிறே கீழே; இது தன்னை “அண்டாந்தர் வர்த்திநச் சாகாசஸ்ய த்ரிவருத் கரணோபதேச ப்ரதர்சித பஞ்சீகரணேந ரூபவத்தவாச் சாக்ஷக்ஷத்வேப்யவிரோத:” என்று பாஷ்யகாரருமருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - ஆகாசமானது பூதாதி என அறியப்படுவதாகிய தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து உற்பத்தி ஆவதாலும், ஒன்றுலிருந்து உற்பத்தி ஆகும் மற்றொரு பொருளுக்கு உறுப்புகள் என்பது உண்டாவதாலும், “ஆகாசமானது நித்யமானது, அவயவம் அற்றது” என்று கூற இயலாது. “பூதாதியில் பிறக்கையாலும்” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ஆகாசமானது சப்த தந்மாத்திரையின் ஸ்தூலமான வடிவமாக உள்ளதால், பூதாதிக்கும் இதற்கும் உள்ள ஒற்றுமை காரணமாக உரைத்தார். அடுத்து, எங்கும் நிறைந்த பொருள் என்றால், அனைத்து இடங்களில் பரவி நிற்கவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் ஆகாசமானது தன்னை உற்பத்தி செய்த அஹங்காரம் போன்ற வஸ்துக்களில் நிறைந்திருப்பதில்லை என்பதால், “எங்கும் நிறைந்த தன்மை” என்பது ஆகாசத்திற்குச் சேராது. பஞ்சீகரணம் என்பதன் விளைவாக, அனைத்து பூதங்களிலும் ஆகாசம் கலந்துள்ளதால், கண்களுக்குப்

புலப்படும்படியாகவே உள்ளது; ஆகவே “ஆகாசமானது கண்களுக்குப் புலப்படாதது” என்பதும் பொருந்தது. சூர்ணை (117) - ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே - என்று இவரே கூறினார் அல்லவோ? இதனை ஸ்ரீபாஷ்யம் (2-2-23) - அண்டாந்தர் வர்த்திநச் சாகாசஸ்ய த்ரிவருத் கரணோபதேச ப்ரதர்சித பஞ்சீகரணேந ரூபவத்தவாச் சாக்ஷஷத்வேப்யவிரோத: - அண்டத்திற்குள் உள்ள ஆகாசத்திற்கு த்ரிவ்ருத்கரணம் கூறப்பட்டு, தொடர்ந்து பஞ்சீகரணம் மூலம் ரூபம் உள்ளதாக உபதேசிக்கப்படுவதால், அதனைக் கண்களால் காண இயலும் என்று கூறுவதில் விரோதம் இல்லை - என்பதாக பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார்.

133. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்கிற அதுவுஞ் சேராது.

அவதாரிகை - வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமன்று; ஸ்பர்சாநுமேயமென்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அதையும் நிராகரிக்கிறார் (த்வகிந்த்ரியத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “வாயுவும் கண்களால் காண இயலாத ஒன்றாகும். அதனைத் தீண்டுதல் என்ற அனுபவம் மூலம் மட்டுமே அறியலாம்” என்று அந்த மதத்தினர் கூறுகிறார்கள். அதனையும் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களிலே ஏதேனுமொன்றுக்கு கோசரமானபோதே ப்ரத்யக்ஷத்வம் ஸித்தமாகையாலே, த்வக் இந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிற வாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்னவொண்ணாது என்கை.

விளக்கம் - ஞான இந்த்ரியங்களில் ஏதேனும் ஒன்றால் மட்டுமே ஒரு வஸ்துவை அறிய இயலும் என்றால், ப்ரத்யக்ஷமாகப் புலப்படும் தன்மை தேறுகிறது. ஆகவே, தீண்டுதல் என்ற புலனால் அறியப்படும் வாயுவை ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்திற்கு இலக்காகாத ஒன்றாகக் கூற இயலாது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 324)

4-10-2 நாடி நீர் வணங்குந் தெய்வமும் உம்மையும் முன்படைத்தான்
வீடில் சீர்ப்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறை கோயில்
மாடமாளிகை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனைப்
பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள் பல்லுலகீர் பரந்தே

பொருள் - ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் நிறைந்த நீங்கள், உங்களுடைய குணங்களுக்கு ஏற்றபடி அண்டி நிற்கும் தேவதைகளையும், அவர்கள் அண்டி நிற்கும் உங்களையும் ஸ்ருஷ்டியின்போது படைத்தவனும், அதற்கு ஆதாரமாக உள்ள ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்ற நித்யமான திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனும், வேதாந்தம் மூலம் வெளிப்படுகின்ற புகழ் நிறைந்தவனும் ஆகிய ஆதிப்பிரான், தனது அடியார்களுக்காகப் பொருந்தி உறைகின்ற இடமாகவும், மாடங்கள் மற்றும் மாளிகைகளால் சூழ்ந்துள்ளதால் அழகான இடமாகவும் ஆழ்வார்திருநகரி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட அந்த இடத்தை, பல லோகத்திலும் உள்ள நீங்கள் அனைவரும், ப்ரீதியின் விளைவாகப் பாடியும் ஆடியும் சென்றபடி அடைந்து, துதித்து, அங்கு நிறைவீர்களாக.

அவதாரிகை - “ஆச்ரயிக்கிற உங்களோடு, ஆச்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆச்ரயியுங்கோள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் – “மற்ற தெய்வங்களை அண்டி நிற்கும் நீங்கள் மற்றும் அந்தத் தெய்வங்கள் என்பதான வேறுபாடு எதும் இன்றி, அனைவரையும் படைத்தவன் நின்று அருள்வதால், அடையப்படவேண்டிய இடமான ஆழ்வார்திருநகரியை அடைவீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும்) வசநாபாஸங்களாலும், யுக்த்யாபாசங்களாலும் ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவை தான் இறாயா நிற்கச் செய்தே, நீங்கள் பொரி புறந்தடவி வருந்திச் சேமம் சாத்தி வைத்து ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளையும். (நாடி) கள்ளரைத் தேடிப் பிடிக்குமாபோலே, தேடிப் பிடிக்க வேண்டி யிருக்கிறபடி. ஆடு திருடின கள்ளரிநே இவர்கள்தான்; “அணங்குக்கு அருமருந்தென்று” அங்கே ஆடு கட்டினவர்களாகையாலே தேடிப்பிடிக்கவேணுமே. “கள்ளரச்சம் காடு கொள்ளாது” என்று, தன்னை ஆச்ரயிக்க வருகிறவர்களையும் தனனைக் கட்ட வந்தார்களாகக் கொண்டு போகிறபடி.

விளக்கம் – (நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும்) - மற்ற தெய்வங்களுக்கு இயல்பாகவே எந்தவிதமான உயர்வும் இல்லை. ஆகவே உட்புறம் நேர்த்தியாக இல்லாத பொருள்களுக்கு மற்ற பொருள்கள் மூலம் அழகை ஏற்படுத்துவது போன்று, போலியான வசனங்கள் மற்றும் போலியான உக்திகள் மூலம் அந்தத் தெய்வங்களுக்கு நன்மையை ஏற்படுத்தியபடி உள்ள தெய்வங்களையும். (நாடி) – திருடர்களைத் தேடிச் சென்று பிடிக்க வேண்டும்படியாக உள்ளது போன்று, இந்தத் தெய்வங்களும் தேடிச் சென்று அடையும்படியாக அல்லவோ உள்ளன? ஆடு திருடிய கள்ளர்கள் அல்லவோ இவைகள்? ஆடு திருடியது எங்கே என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (4-6-7) - அணங்குக்கு அருமருந்தென்று - “உங்கள் மகளை ஏதோ பிடித்துவிட்டது” என்று கூறி, “ஆடுகளை அறுப்பதே மருந்து” என்று உரைத்து, ஆடுகளைக் கட்டியவர்கள் என்பதால் இவ்விதமாகக் கூறுகிறார். பெரியவர்கள் அறியாமல் சிறியவர்களிடம் ஏதேனும் பெறுபவர்களைக் கள்ளர் என்றே கூறுவர். ஆனால் தங்களை அண்டுபவர்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு இந்தத் தெய்வங்கள் மறைவது ஏன்? “கள்ளர்களுக்கு

அச்சம் ஏற்பட்டால் காடும் கொள்ளாது” என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களை வணங்க வருபவர்களையும், தங்களைப் பிடிக்க வருபவர்களாகவே எண்ணி மறைகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நீர்) ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீர். நீரென்று அவர்களோடு தமக்கு ஒட்டறச் சொல்லுகிறார். உங்கள் ப்ரதிபத்தி அவற்றின்பக்கல் ஒருயிரில்லை. (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்) நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளையும் உங்களையும் படைக்கிறவிடத்தில். (முன் படைத்தான்) ஸ்ருஷ்டிக்கிற விடத்தில் முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னை உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பிறே இவ்வருகுள்ளாரை ஸ்ருஷ்டித்தது. (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன் படைத்தான்) அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் நீங்கள் இதர தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே? (படைத்தான்) அவன் படைத்திலனாகில் எங்ஙனே உண்ணவிருந்திகோள்? உங்களுக்கு ஆச்ரயாமுண்டாமன்றிறே, அவர்கள் ஆச்ரயணியராவது.

விளக்கம் - (நீர்) - ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்த நீங்கள். இங்கு “நீங்கள்” என்று அவர்களிடம் தனக்குள்ள ஸம்பந்தத்தை விலக்குகிறார். உங்களுக்கு அவர்களிடம் உள்ள எண்ணங்கள் அல்லாமல் அவர்களிடம் வேறு எந்த ஒரு உயிரும் இல்லை. (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்) - நீங்கள் வணங்குகின்ற ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் நிறைந்த தேவதைகளையும் உங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது. (முன் படைத்தான்) - முதலில் அவர்களைப் படைத்து, பின்னர் உங்களைப் படைத்தான். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - முதலில் நான்முகனைப் படைத்த பின்னர் லோகங்களைப் படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, முதலில் நான்முகனைப் படைத்த பின்னர் அல்லவோ இந்த லோகங்களில் உள்ளவர்களைப் படைத்தான்? (நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன் படைத்தான்) - அவன் படைக்கவில்லை என்றால் மற்ற தேவதைகள் நீங்கள் ஆராதிப்பது எப்படி நிகழும்? (படைத்தான்) - இங்கு “படைத்தல்” என்ற சொல்லிற்கு “ஸ்ருஷ்டித்தல், உணவு அளித்தல்” என்பதாக இரண்டு பொருள் கொண்டு, அவன் படைக்கவில்லை என்றால் நீங்கள்

உண்பது எப்படி? உங்களுக்கு அவர்களை அண்டி நிற்கும் தன்மை உள்ளதால் அல்லவோ அவர்கள் உங்களைப் போன்றவர்களால் அண்டப்படுபவர்களாக உள்ளனர்?

வ்யாக்யானம் - (வீடில்சீர் இத்யாதி) நீங்கள் தேடி ஆசிரயிக்கிற தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யம் போலே ஒருவனுடைய புத்தயதீநமாய், அவன் நினைத்திலனாகில் இல்லையாய், அது தனக்கு அடி கர்மமாய், அக்கர்மசுடியம் பிறந்தவாரே நசிக்கையன்றிக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்தையுடையவன். (வீடில்சீர்) - நீங்கள் ஆசிரயிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பத்துப்போலே ஸாவதியல்ல; கர்மமடியாய் அதிலே ஒன்று குறையக் குறைதல், பல ப்ரதனானவனுடைய அநுக்ரஹம் குறையக் குறைதல் செய்யுமதில்லையிறே. “பல மத:”இறே. (வீடில்சீர்) நித்ய ஸித்த கல்யாணகுணங்களை உடையவனென்னுதல். “தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம்” என்கிறபடியே, அவன் தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்யமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (வீடில்சீர் இத்யாதி) - நீங்கள் தேடிச் செல்லும் தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யமானது அழியக்கூடியது; அது ஒருவனுடைய ஞானத்திற்கு வசப்பட்டதாகவும், அவனுடைய எண்ணம் இல்லையென்றால் அழிவதாகவும் உள்ளது; மேலும் அந்த ஐச்வர்யமானது, கர்மம் காரணமாகச் சேர்வதாகவே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யம் போன்று அல்லாமல் தனக்கு இயல்பாகவே உள்ளதான ஸம்பத் கொண்டவன். (வீடில்சீர்) - நீங்கள் அண்டி நிற்கும் தேவதைகளுடைய செல்வம் போன்று இவனுடைய செல்வமானது எல்லைப்படுத்தப்பட்டது அல்ல. அவர்களுடைய செல்வமானது கர்மத்தின் வசப்பட்டது என்பதால், ஒன்று குறைந்ததாலும் குறையுடன் உள்ளதாகிறது; மேலும், அனைத்து பலன்களையும் அளிக்க இவனுடைய அநுக்ரஹம் அவர்கள் விஷயத்தில் குறைந்தால், செல்வமும் குறைகின்றன. இவனுடைய செல்வம் அது போன்று குறைதல் இல்லாதாகும். ப்ர. ஸூத். (3-2-37) – பல மத: - அவனிடமிருந்து வருகின்றன - என்பது காண்க. (வீடில்சீர்) - எப்போதும் உள்ளதும், வெளிப்பட்டபடி உள்ளதும் ஆகிய திருக்கல்யாண குணங்கள கொண்டவன். உபநிஷத்தில் - தஸ்மிந்- அவனைப்போன்று குணங்கள் கொண்டவன்.

மஹாநாராயண உபநிஷத் - தஸ்மிந் யதந்த: தத் உபாஸிதவ்யம் - அவனைப் போன்றே அவனுடைய குணங்களும் த்யானிக்கத்தக்கவை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனைப் போன்றே அவனது குணங்களும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (புகழ்) எல்லாரையும் ரக்ஷித்து, அந்த ரக்ஷணத்தால் வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷணத்தால் புகழ் படைத்தவனன்றோ ஆச்ரயணீயனாவான்? “யசஸ்ச்சைக பாஜநம்”. (ஆதிப்பிரான்) ரக்ஷித்துப் புகழைப் படையாதே பழி படைத்தாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (பிரான்) கேவலம் ப்ராப்தியேயல்ல, உபகாரகன். உபகாரகனுமாய், ப்ராப்தனுமாய், யசஸ்வியுமாய்; ஐச்வர்யம், நித்ய ஸித்தமான கல்யாணகுணங்களென்ன, இவற்றையுடையவனையொழிய, இவை யில்லாதாரை ஆச்ரயிக்க ப்ராப்தியில்லை. காரணவஸ்துவிதே உபாஸ்யமாவது; “காரணந்து த்யேய:” என்னாநின்றதிதே.

விளக்கம் - (புகழ்) - அனைவரையும் காப்பாற்றி, அத்தகைய காப்பாற்றுதலால் வந்த புகழ் கொண்டவன். தன்னை வந்தடைபவர்களைக் காப்பதால் ஏற்பட்ட புகழ் உள்ளவன் அல்லவோ அண்டத்தக்கவன் ஆவான்? கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-19) - யசஸ்ச்சைக பாஜநம் - புகழ் என்பதற்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன் - என்பது காண்க. (ஆதிப்பிரான்) - பாதுகாத்துப் புகழ் அடைவது மட்டும் அல்ல, அவனுக்குப் பழி ஏற்பட்டாலும் விடத்தக்க இயலாத ஸம்பந்தம் கொண்டவன் ஆவான். (பிரான்) - ஸம்பந்தம் மட்டும் அல்ல, உபகாரகன் என்பதைக் கூறுகிறார். உபகாரன், ஸம்பந்தம் உள்ளவன் மற்றும் புகழ் கொண்டவன்; ஐச்வர்யம், எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகிய இவற்றை உடையவனை அல்லாமல், இவை ஏதும் இல்லாதவர்களை அடைவதற்கான தகுதி அவர்களிடம் இல்லை. காரணப்பொருள் அல்லவோ எப்போதும் உபாஸிக்கத்தக்கதாக உள்ளது? ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்று கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அவன் மேவியுறை கோயில்) அவன் பரமபதத்தில் உள்வெதுப்போடே போலே காணும் இருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்வேசத்தை

அநுஸந்தித்து “இவை என்படுகிறனவோ?” என்கிற திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று அங்கு இருப்பது. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்று கொண்டு இங்குத்தை துக்கத்தை நினையாதொழிய வேண்டுவது, பண்டு து:கியாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை துக்கத்தை நினைக்குமாகில் அநுபவிக்கிற ஸுகத்துக்குக் கண்ணழிவாகாதோ? கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு.

விளக்கம் - (அவன் மேவியுறை கோயில்) - அவன் பரமபதத்தில் வெறுப்புடன் அல்லவோ உள்ளான்? அதாவது ஸம்ஸாரிகள் அநுபவிக்கின்ற துன்பங்களை எண்ணி, “இவை என்ன பாடுபடுகின்றனவோ?” என்பதாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணியபடி, வெறுப்புடன் அங்கு உள்ளான். ஆனால், அங்கு அவன் ஆனந்தமாக உள்ளான் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றனவே என்பதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். சாந். (8-12-3) – நோபஜநம் ஸ்மரந் - கடந்த சரீரம் குறித்த நினைவு இன்றி முக்தன் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் தான் அடைந்த துக்கங்களை மீண்டும் எண்ணாமல் இருக்கவேண்டும் என்ற வேண்டுகல் யாருக்கு உள்ளது என்றால், முன்பு துக்கம் கொண்டவனாக இருந்து, இந்த உலகத்தை விட்டுச் சென்றவனுக்கு அல்லவோ? “இங்கு ஏற்பட்ட துக்கங்களை எண்ணியபடி இருந்தால், பரமபதத்தில் உண்டாகும் ஆனந்தம் தடையாகும் அல்லவோ?” என்பதான ஆனந்த அழிவு அவனுக்கு இல்லை.

வ்யாக்யானம் – ‘பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது’ என்று பட்டர் அருளிச் செய்ய, ‘ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் கேட்டு பரமபதத்திலே ஆனந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒரு வ்யஸந்ததோடே யிருந்தா னென்கை உசிதமோ? என்றார்கள்’ என்று “பண்டிதர்” என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பம் செய்ய; “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:கித” என்றது குண ப்ரகரணத்திலேயோ? து:க ப்ரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்க மாட்டிற்றிலீரோ? இது குணமாகில், “குணம்” என்று பேர் பெற்றவற்றில் அங்கு இல்லாததொன்றுண்டோ? என்று அருளிச்செய்தார். “ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” என்னக் கடவதிறே. தன்னிச்சையொழிய

கர்மநிபந்தநமாக வருமவை இல்லையென்னுமத்தனை போக்கி, அநுகர்ஹ கார்யமாய் வருமவை இல்லையென்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே யொழியுமிறே. “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்றது நித்யவிபூதியும் கணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே.

விளக்கம் - ஸ்வாமி ப்ராசரபட்டர், “ஸம்ஸாரிகள் அனுபவிக்கும் துன்பத்தை எண்ணி, பரமபதத்திலும் அவன் வெறுப்புடன் எழுந்தருளியுள்ளான்”, என்றார். அப்போது பண்டிதர் என்பவர் பட்டரிடம் வந்து, “ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் நீவிர் கூறியதைக் கேட்டு, ‘பரமபத்தில் ஆனந்தமே வடிவமாக உள்ள அவனுடைய இருப்பில், திருவுள்ளத்தில் ஒரு குறையுடன் உள்ளான் என்று கூறுவது சரியாகுமோ?’ என்று கூறுகிறார்கள்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பட்டர் அவரிடம், “அயோத்யாகாண்டம் (23-42) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:கித - மனிதர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படும்போது தானும் மிகவும் துன்பம் அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது அவனுடைய குணத்தைக் குறித்தா அல்லது துன்பத்தைக் குறித்தா என்று கேட்க மாட்டீர்களா? இதனைக் குணம் என்று கூறினால், அவனிடம் இல்லாத குணம் என ஏதும் இல்லை, என்பது நிரூபணம் ஆகிறது அல்லவோ?” என்றார். ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ - அவன் அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் இயல்பாகவே கொண்டவன் - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இவ்விதம் அவன் துன்பம் கொள்கிறான் என்றால், “விசோக: - சோகம் அற்றவன்” என்ற ச்ருதியுடன் விரோதம் ஏற்படுகிறதே என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இத்தகைய துன்பம் என்பது அவனுக்கு அவனுடைய இச்சை காரணமாகவே வருகின்றது அல்லாமல், கர்மங்கள் காரணமாக வருவதில்லை; மேலும் அநுகர்ஹம் காரணமாகவே வருகின்ற இது போன்ற குணங்கள் இல்லை என்றால், சேதநர்கள் முதலில் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பில்லை அல்லவோ? உபநிஷத்தில் - ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - தனியே இருந்த அவன் இன்பமாக இல்லை - என்பதாகக் கூறப்பட்டது; ஆனால் அப்போது அவனுடன் நித்யவிபூதியும், குணங்களும் இருந்தன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஆதிப்பிரானவன் மேவியுறை கோயில்) பரமபதத்தில் தன்னில் குறைந்தா ரில்லாமையாலே அவ்விடத்தை விட்டு, நல்ல படுக்கையையும்

போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றையும் காற்கடைக் கொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிற் காற்கடையிலே கிடக்கும் தாயைப்போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் இருக்கிற இடமாகையாலே விரும்பி வர்த்திக்குமிடம் இவ்விடமாயிற்று. (மாடமாளிகை இத்யாதி) உங்களுக்குத்தான் நல்ல தேசம் தேட்டமே; “முத்த ப்ராப்ய தேசம்” என்று தோற்றுகிறதில்லையோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்சநீயமாயிருக்கும் திருக்குருகூர். (அதனைப் பாடியாடி) “அதனுள் நின்ற ஆதிப்பிரான்” என்றவிடம் மிகையென்கிறார். “விஷ்ணோராயதநேவஸேத்”, “தேசோயம் ஸர்வ காமதுக்” என்கிறபடியே இதுதானே ப்ராப்யம்.

விளக்கம் - (ஆதிப்பிரான் அவன் மேவியுறை கோயில்) - பரமபதத்தில் தன்னைக் காட்டிலும் குறைந்தவர்கள் இல்லை என்ற காரணத்தால் அங்கிருந்து புறப்பட்டான். நல்ல படுக்கை மற்றும் இன்பத்தை அனுபவிக்கும் தனிமை ஆகியவற்றை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாமல், தனது குழந்தை உறங்கும் தொட்டிலின் கால்அடியில் உறங்குகின்ற தாய் போன்று, “காப்பாற்றவேண்டும்” என்று விரும்பியபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகள் இருக்கின்ற இடமாக உள்ளதால் இந்த இடமானது அவன் விரும்பி வசிக்கின்ற இடமாக உள்ளது. (மாடமாளிகை இத்யாதி) - உங்களுக்கு நல்ல இடம் என்றால் விருப்பம் அல்லவோ? இந்த இடமானது முக்தர்கள் அடைகின்ற பேற்றினை அளிப்பது அல்லவோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழப்பட்டு, காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள திருக்குருகூர். கருடபுராணம் - விஷ்ணோராயதநேவஸேத் - விஷ்ணு எழுந்தருளியுள்ள இடத்தில் வசிக்கக் கடவன் - என்னும், தேசோயம் ஸர்வ காமதுக் - இந்த இடம் அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றக் கூடியது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த இடம் அல்லவோ அடையப்படவேண்டிய இடமாகும்?

வ்யாக்யானம் - (பாடியாடி இத்யாதி) ப்ரீதிப்ரீதிராய்க் கொண்டு பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராமை ஆடி, அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு, அத்தேசமென்றால் தம் திருவுள்ளம் இருக்குமாபோலே இருக்குமென்றிருக்கிறார்களானும் ஸர்வர்க்கும். (பல்லுலகீர்) ஒருவன்

ஸமித்பாணியாய் சாந்தனாய் வர, அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறாரன்றே; “இவையென்னவுலகியற்கை” என்று லோகம் க்லேசப்படுகிற படியைக் கண்டு எல்லார்க்கும் சொல்லுகிறாரிதே. (பரந்தே) பெரியதிருநாளுக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே, நாநாதிக்கமாகப் பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள்.

விளக்கம் - (பாடியாடி இத்யாதி) - ப்ரீதியால் தூண்டப்பட்டு பாடியும், உடலானது ஒரு இடத்தில் இல்லாதபடி ஆடியும், வரிசையை மாற்றி மாற்றி அவனை அழைத்தபடியும். அந்த திவ்யதேசத்தை எண்ணினால், ஆழ்வாராகிய தம்முடைய திருவுள்ளம் எவ்வாறு இருக்குமோ அதே போன்று அனைவருக்கும் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறார். (பல் உலகீர்) - ஸமித்தைக் கையில் கொண்டு, அனைத்து புலன்களையும் அடக்கியவனாக வரும் ஒருவனுக்கு இவர் இங்கு உபதேசம் செய்யவில்லை; மாறாக, திருவாய்மொழி (4-9) – இவை என்ன உலகியற்கை - என்று அனைவரும் துன்பம் அடைவதைக் கண்டு, அனைவருக்கும் உபதேசம் செய்கிறார். (பரந்தே) - திருவரங்கத்தில் நடைபெறும் திருவத்யயன திருநாளுக்கு அனைத்து திசைகளிலிருந்தும் வருவது போன்று, பல திசைகளில் உள்ளவர்களும் பாடி ஆடி அங்கு செல்வீர்களாக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 39)

வ்யாக்யானம் - (தைத்யபீடாத்யாபத் விமோசந) ஹிரண்ய ராவணாதிகளென்ன, த்ரிபுரத்திலே அஸுரர்களென்ன; ஆதி சப்தத்தாலே துர்வாஸச் சாபாதிகளை நினைக்கிறது. இவர்களாலே தேவதைகளுக்கு வரும் ஆபத்தைப் போக்கி. (மஹிஷ்ட்ட பல ப்ரதாநை:) சேஷத்ரஜ்ஞத்வேந ஸம்ப்ரதிபந்நரான அவர்களுக்கு ஸ்வஸமாராதநத்தாலே லோகமடங்க “ஈச்வரன்” என்று கொண்டாடும்படியான பதங்களைக் கொடுத்தபடியாலே. “யுக கோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புநஸ் த்ரையலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும”, “ப்ரஹ்மாத்யஸ்ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா | ஸ்வம் ஸ்வம் பதமநுப்ராப்தா: கேசவஸ்ய ப்ரஸாதத:”, “ஏவமேஷோஸுராணாம் ச ஸுராணாஞ்சாபி ஸர்வச: | பயாபயங்கர: க்ருஷ்ணஸ் ஸர்வலோகேச்வர: ப்ரபு:”.

விளக்கம் - (தைத்யபீடாத்யாபத் விமோசந) - ஹிரண்யன், இராவணன், த்ரிபுரத்தில் உள்ள அஸுரர்கள் போன்றவர்கள் மூலமாக எழுகின்ற ஆபத்துக்கள். “ஆதி” என்பதன் மூலம் துர்வாசர் போன்றவர்களுடைய சாபங்கள் கூறப்பட்டது. இப்படியாக தேவர்களுக்கு வருகின்ற ஆபத்துக்களைப் போக்கி. (மஹிஷ்ட்ட பல ப்ரதாநை:) - தங்கள் தங்கள் சரீரம் மூலம் மட்டுமே நிச்சயிக்கப்படும் அந்தத் தேவர்களுக்கு, தன்னை அவர்கள் ஆரதிப்பதால், இந்த லோகங்கள் அனைத்தும் “ஈச்வரன்” போன்ற பட்டங்களை அவர்களுக்கு அளித்து, அவர்களைக் கொண்டாடும்படிச் செய்தவன். மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (14-8) - யுக கோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புநஸ் த்ரையலோக்யதாத்ருத்வம்

ப்ராப்தவாநிதி சுச்சுரம் - தாமரையில் பிறந்த நான்முகன், ஆயிரம் கோடி யுகங்களாக மஹாவிஷ்ணுவை ஆராதித்து, மூன்று உலகிற்கும் பதியாக உள்ள நிலையை மீண்டும் அடைந்தான் - என்றும், நரஸிம்ஹ புராணம் - ப்ரஹ்மாதயஸ்ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா | ஸ்வம் ஸ்வம் பதமநுப்ராப்தா: கேசவஸ்ய ப்ரஸாதத: - நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைத்து தேவர்களும் மஹாவிஷ்ணுவை ஆராதித்து, தங்கள் தங்கள் பதவிகளைக் கேசவனுடைய கருணையால் அடைந்தனர் - என்றும், மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் - ஏவமேஷோஸுராணாம் ச ஸுராணாஞ்சாபி ஸர்வச: | பயாபயங்கர: க்ருஷ்ணஸ் ஸர்வலோகேச்வர: ப்ரபு: - இப்படியாக அனைவருக்கும் ஸ்வாமியும், அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனுமாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன், அனைத்து அஸுரர்கள் மற்றும் தேவர்களுக்கு, முறையே பயம் மற்றும் அபயம் அளித்தான் - என்றும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (கோந்ய இத்யாதி) ப்ரஜாபாபதிகளைத் தந்தாமால் வந்த ஆபத்துக்களோடு, பிறரால் வந்த ஆபத்துக்களோடு வாசியற ஸாகல்யேந ரக்ஷிக்கிறான் மற்றெவன்? (கஸ்ய பாதோத கேநேத்யாதி) ஆருடைய திருவடிகளினின்றும் விழுந்த ஜலத்தை ஜடையிலே தரிக்கையாலே அந்த ருத்ரன் சிவனாயிற்று, சுத்தனாயிற்று? அவன் சுத்தியை விளைத்துக் கொள்ளவும், அவனை சுத்தனாக்கும் பரமபாவனன் உன்னையொழிய வேறு ஆர்தான்? “த்ரவீபூதஸ் ததா தர்மோ ஹரிபக்த்யா மஹாமுநே க்ருஹீத்வா தர்மபாநீயம் பதம் நாதஸ்ய துஷ்டயே || ச்ஷானிதம் பரயாபக்த்யா பாத்யார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் | ததம்பு பதிதம் த்ருஷ்ட்வா ததார சிரஸா ஹர: || பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத் | வர்ஷாயுதாந்யத பாஹூந் ந முமோச ததா ஹர:”, “சதுர்முகன்” இத்யாதி. “நலந்திகழ் சடையான் முடிக் கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத்துழாயும் கலந்திழி புனல்”.

விளக்கம் - (கோந்ய இத்யாதி) - நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோருக்கு, அவர்களாலேயே அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்து மட்டும் அல்லாமல், மற்றவர்கள் மூலம் வந்த ஆபத்து என்பதான வேறுபாடு இன்றி முழுமையாகக் காப்பவன் வேறு யார்? (கஸ்ய பாதோத கேநேத்யாதி) - யாருடைய திருவடிகளிருந்து விழுந்த நீரைத் தனது ஜடையில் தரிப்பதால் அந்த ருத்ரன் தூய்மையான சிவன் என்று ஆனான்?

அவன், தனக்கு அசுத்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும்போது, அவனைத் தூய்மையாக்குகின்ற உயர்ந்த தூய்மை கொண்டவன் உன்னை அல்லாமல் வேறு யார் உள்ளனர்? ஈசுவர ஸம்ஹிதை - த்ரவீபூதஸ் ததா தர்மோ ஹரிபக்த்யா மஹாமுநே க்ருஹீத்வா தர்மபாநீயம் பதம் நாதஸ்ய துஷ்டயே || ச்ஷாளிதம் பரயாபக்த்யா பாத்யார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் | ததம்பு பதிதம் த்ருஷ்ட்வா ததார சிரஸா ஹர: || பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத் | வர்ஷாயுதாந்யத பாஹூந் ந முமோச ததா ஹர: - த்ரிவிக்ரமனாக நின்று அனைத்து லோகங்களையும் அளந்தபோது, ஸ்ரீஹரியிடம் உள்ள பக்தியால், தர்மமானது நீராக மாறியது. தர்மமாகிய அந்த நீரை எடுத்து, ஜகந்நாதனுடைய மகிழ்விற்காக, அவனுடைய திருவடிகள் என்னால் உயர்ந்த பக்தியுடன் கழுவப்பட்டது. பாத்யம் மற்றும் அர்க்யம் போன்றவற்றால் ஆராதிக்கப்பட்ட அந்த நீரைப் பார்த்து, “நான் தூய்மை பெறத் தகுதியானவன்” என்று உறுதி செய்த சிவன், தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ள, அந்த நீரைத் தனது ஜடையில் நடுவில் தாங்கி நின்றான். அதன் பின்னர் பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்கள் ருத்ரன் அதனை விடவில்லை - என்பதும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-7-3) - சதுர்முகன் - என்பதும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-7-2) - நலந்திகழ் சடையான் முடிக் கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத்துழாயும் கலந்திழி புனல் - என்பதும் காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்